

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Miluše Doškové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **REAL WORLD s. r. o.**, IČO: 24719684, se sídlem Plaská 614/10, Praha 5, zastoupené Mgr. Davidem Hejzarem, advokátem se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2236/15/5200-20446-711513, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č. j. 10 Af 18/2015 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Prvostupňový správce daně nepřiznal žalobkyni nárok na nadměrný odpočet daně ve výši 1.032.907 Kč a vyměřil daň z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2012 ve výši 0 Kč. Uplatněný nárok se týkal žalobkyní přijatých plnění souvisejících s výstavbou, resp. rekonstrukcí nemovitosti.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí správce daně odvolání, které však žalovaný zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze.

[4] Městský soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Dále shrnul judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) k otázce podmínek vyžadovaných pro uplatnění nároku na odpočet daně, zejména podmínky existence přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu. Soudní dvůr opakovaně zdůraznil, že daňová správa může po daňovém subjektu požadovat objektivní důkaz stran jeho obchodního záměru a použití přijatých zdanitelných plnění, z nichž je uplatňován nárok na odpočet, k tomuto účelu s tím, že pokud nebude takový důkaz předložen, může nárok daňového subjektu na odpočet daně odmítnout.

[5] V projednávané věci žalobkyně dle soudu jako objektivní důkaz předložila nájemní smlouvu, jejíž relevanci měla podpořit výpověď předsedy představenstva obchodní společnosti BIOS TER, a.s. (nájemce dle nájemní smlouvy) pana M. Č. (dále jen „svědek“). Žalobkyně v rámci řízení uvedla, že nemovitost bude po provedení rekonstrukce využita pro ubytovací služby; před dokončením kolaudačního řízení bude změněno určení a účel stavby na „stavby pro ubytování více osob“; nemovitost bude nabízená v nabídkových portálech turistických společností.

[6] Správce daně nabyt pochybnosti o naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně, které založil zejména na skutečnosti, že nájemní smlouva nikdy nenabyla účinnosti, svědek je nevěrohodný, existuje personální propojení mezi pronajímatelem a nájemcem, objekt není dokončen a má sloužit k rodinné rekreaci, nikoliv k poskytování ubytovacích služeb. Žalobkyně ani v průběhu odvolacího řízení, ani v podané žalobě netvrdila a neprokazovala jiný konkrétní způsob použití předmětné nemovitosti ke své ekonomické činnosti, než použití na základě nájemní smlouvy. Netvrdila ani neprokazovala, že by s pronajímatelem vstoupila s ohledem na nenabytí účinnosti nájemní smlouvy v další jednání, nepředložila žádný dodatek k uvedené smlouvě, ani v tomto směru netvrdila a neprokazovala existenci jiného obdobného smluvního ujednání s jinou osobou. Pochybnosti správce daně proto byly důvodné (slovy městského soudu legitimní).

[7] Námitka účelovosti předložení nájemní smlouvy nebyla pro předmět řízení rozhodná, proto se jí soud nezabýval.

[8] Soud dále přezkoumal provedenou svědeckou výpověď ve vztahu k unesení důkazního břemene žalobkyní (vyvrácení důvodných pochybností správce daně). Svědek sice potvrdil uzavření nájemní smlouvy, ale zcela odhlédl od skutečnosti, že v době konání jeho svědeckého výslechu byla tato smlouva již neúčinná (více než půl roku). Výpověď svědka pak nepotvrdila, že by nemovitost žalobkyně byla v budoucnu použita k účelu nájmu dle neúčinné nájemní smlouvy, resp. nepostačovala k vyvrácení důvodných pochybností správce daně. Soud navíc přisvědčil správci daně, že svědek byl málo

věrohodný (zejména rozpory v popisu stavu, umístění nemovitosti či personálního propojení nájemce a pronajímatele).

[9] V projednávané věci tak žalobkyně nedostala své důkazní povinnosti, neboť neprokázala souvislost přijatých zdanitelných plnění s uskutečňováním ekonomické činnosti, resp. svůj podnikatelský záměr. Klíčový důkazní prostředek (nájemní smlouva), kterým žalobkyně opakovaně argumentovala, jí předkládanou skutkovou verzi nepodporuje.

[10] Závěrem soud shledal nedůvodnou i námitku možné aplikace úpravy odpočtu daně dle § 76 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v rozhodném období, neboť nelze připustit přiznání nároku na odpočet daně, nejsou-li splněny jeho hmotněprávní podmínky.

[11] Městský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[13] Kasační stížnost rozdělila do 4 kasačních námitek (použití nemovitosti k ekonomické činnosti a skutečný záměr, účinnost nájemní smlouvy, posouzení svědecké výpovědi a unesení důkazního břemene stěžovatelkou).

[14] V první kasační námitce stěžovatelka uvádí, že nemovitost bude využita pro poskytování ubytovacích služeb. Před vydáním kolaudačního rozhodnutí bude změněno určení a účel stavby na „stavbu pro ubytování více osob“. Tuto skutečnost stěžovatelka prokázala předložením dokumentace týkající se stavebních prací, zejména však nájemní smlouvou. Předmětem nájemní smlouvy je pronájem nemovitosti za účelem pořádání prezentací, školení, seminářů včetně souvisejících ubytovacích služeb, jakož i dalších obdobných akcí pro zaměstnance nájemce, což potvrdil svědek.

[15] Pokud jde o druhou kasační námitku, svědek výslovně potvrdil, že nájemce s využitím nemovitosti stěžovatelky počítá a nemá žádné pochybnosti ohledně existence smluvního vztahu (neúčinnosti nájemní smlouvy). Městský soud svým hodnocením svědecké výpovědi stran otázky účinnosti nájemní smlouvy nepatřičně vstupuje do oblasti autonomie vůle smluvních stran. Z výpovědi svědka zcela zřetelně vyplývá, že se cítí být nájemní smlouvou vázán. Dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání nevyžaduje písemnou formu. Konsensus ohledně pokračování nájemní smlouvy za sjednaných podmínek i přes existenci klauzule obsažené v čl. 16.3 nájemní smlouvy (neúčinnost smlouvy, není-li stavba dokončená způsobem uvedeným v nájemní smlouvě do 25. 3. 2014) jednoznačně vyplynul z výpovědi svědka. Městský soud navíc činí své závěry optikou pozdější doby a nerespektuje skutečnost, že nemovitost byla v době uplatnění odpočtu daně určena k ekonomické činnosti stěžovatelky. Stěžovatelčin záměr měl soud posoudit v souvislosti s dobou, kdy byl příslušný odpočet uplatněn. Svá tvrzení stěžovatelka opřela o judikaturu Soudního dvora citovanou městským soudem v bodu 61 jeho rozsudku. Dle těchto závěrů „nárok na

odpočet daně je oprávněný i v případě „přípravných prací“, kdy k použití předpokládané ekonomické činnosti nakonec nedojde, resp. přijaté zdanitelné plnění nepovede ke vzniku zdanitelných plnění s povinností uplatnit daň z přidané hodnoty na výstupu.“ Předložená nájemní smlouva prokázala ekonomický záměr v době uplatnění odpočtu daně, přičemž správci daně nepředložili žádné důkazy, které by daně vyvrátily.

[16] Ve třetí kasační námitce stěžovatelka uzavírá, že svědek potvrdil skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně (existenci nájemní smlouvy a její účel) a správci daně k tomu měli přihlédnout. Stěžovatelka na tomto místě opakovaně poukazuje na zásah soudu do autonomie smluvních stran, neboť ten nahradil vůli smluvních stran ohledně obsahu a účinnosti nájemní smlouvy svou vlastní.

[17] Poslední kasační námitka cílí k otázce unesení důkazního břemene. Finanční orgány neunesly důkazní břemeno, neboť v projednávané věci vycházely pouze z pochybností, které však nepodepřely konkrétními důkazními prostředky.

[18] Stěžovatelka pro výše uvedené navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný k první kasační námitce uvádí, že správce daně může požadovat objektivní důkaz stran obchodního záměru daňového subjektu (zde stěžovatelky) a použití přijatých zdanitelných plnění, z nichž je uplatňován nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, k tomuto účelu s tím, že pokud nebude takový důkaz předložen, může nárok odmítnout. Stěžovatelka však jednotlivými předloženými a navrženými důkazními prostředky neprokázala přímou a bezprostřední spojitost mezi přijatými zdanitelnými plněními a zdanitelnými plněními, které by se měly uskutečňovat v rámci ekonomické činnosti stěžovatelky. Neprokázala, že bude moci nemovitost využívat ke zdanitelným plněním, které bude vytvářet v rámci své ekonomické činnosti, tj. k ubytovacím službám.

[20] Ke druhé a třetí kasační námitce žalovaný upozornil na skutečnost, že ačkoliv svědek potvrdil existenci nájemní smlouvy, z jeho výpovědi nevyplývalo, že stěžovatelka použije nemovitost v rámci své ekonomické činnosti. Občanský zákoník sice nevyžaduje písemnou formu smlouvy o nájmu prostor sloužících k podnikání, ale bylo na stěžovatelce, aby své tvrzení (splnění podmínek pro nárok na odpočet daně) doložila věrohodným způsobem s dostatečnou vypovídací hodnotou. V rámci dílčích otázek odkázal na rozsudek soudu a rozhodnutí žalovaného.

[21] Žalovaný shrnul teorii a judikaturu k rozložení důkazního břemene (čtvrtá kasační námitka) a zdůraznil, že správce daně požadoval prokázat, že přijaté zdanitelné plnění stěžovatelka použije v rámci svých ekonomických činností dle § 72 odst. 1 písm. a) až e) zákona o dani z přidané hodnoty. Důkazní břemeno tak leželo na stěžovatelce, která byla povinna předložit relevantní důkazní prostředky prokazující, že bude do budoucna zaručeno, aby nemovitost byla využita k účelům spadajícím pod její ekonomickou činnost. K tomuto byla také v rámci daňového řízení řádně vyzvána. Své důkazní břemeno neunesla, když neprokázala souvislost přijatých zdanitelných plnění s uskutečňováním své ekonomické činnosti, resp. neprokázala svůj ekonomický záměr ohledně využívání nemovitosti v rámci své ekonomické činnosti. Správce daně tím, že některý důkazní

prostředek neosvědčí jako důkaz, nepřebírá odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci.

[22] Doložená projektová dokumentace sama o sobě nedokládá faktické využití nemovitosti v rámci ekonomické činnosti stěžovatelky. Žádné další skutečnosti neosvědčily, že by nemovitost byla způsobilá pro ubytovací služby.

III. Posouzení kasační stížnosti soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost je přípustná, včasná a projednatelná. Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Zabýval se i tím, zda napadené rozhodnutí, či řízení, které mu předcházelo, nejsou zatíženy vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] V projednávané věci je podstatná otázka prokázání (unesení důkazního břemene) přímé a bezprostřední souvislosti nákladů uplatněných v rámci rekonstrukce nemovitosti stěžovatelky jako zdanitelných plnění na vstupu a nájmu zrekonstruované nemovitosti jako zdanitelného plnění na výstupu, tedy otázka oprávněnosti odpočtu daně ze zdanitelných plnění na vstupu.

[26] Městský soud úvodem posouzení žaloby přehledně shrnul závěry judikatury Soudního dvora k relevantní právní otázce (viz body 58 až 62 napadeného rozsudku). Spor se tak vede spíše ve skutkové rovině (vyjma samotné „teorie přenášení důkazního břemene“).

[27] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *„Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“*

[28] Podle § 92 odst. 4 daňového řádu *„Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.“*

[29] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu: *„Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.“*

[30] Výkladem těchto ustanovení, resp. rozložením důkazního břemene v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, ve kterém soud popsál rozložení důkazního břemene následovně (důraz přidán): *„Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení*

prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS č. j. 1 Afs 39/2010 - 124, či č. j. 2 Afs 24/2007 - 119).“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i např. v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 - 70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016 - 60, či ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62.“

[31] Lze shrnout, že daňové řízení je postaveno na povinnosti každého daňového subjektu samostatně daň přiznat. Daňový subjekt tak nese břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní (§ 92 odst. 4 daňového řádu). To může unést doložením důkazních prostředků, ať už jde o zákonem předvídané povinné evidence, či předložením nájemní smlouvy (podpořené svědeckou výpovědí). Správce daně pak zdanitelné plnění po provedení dokazování uzná či vznesе důvodné pochybnosti, které stěžovatel dále vyvrací.

[32] Správce daně nemusí k doložení svých důvodných pochybností předkládat důkazy, není-li jich potřeba. Musí však identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené důkazní prostředky jako nedostatečné k prokázání tvrzení daňového subjektu, a to ať již odkazem na vady vyjmenované přímo v § 92 odst. 5 daňového řádu (nevěrohodnost, neúplnost, neprůkaznost či nesprávnost), nebo vady jiné (nečitelnost, irelevance).

[33] V projednávané věci správce daně v rámci řízení vznesl vůči předloženým důkazům řadu pochybností, které stěžovatelka nevyvrátila.

[34] Předně jde o otázku účinnosti smlouvy o nájmu, což souvisí i s výtkou zásahu soudu do autonomie vůle smluvních stran.

[35] Pro daňové právo má každý smluvní typ, resp. většina soukromoprávních jednání, specifické důsledky (zejména je ekonomickým a právním důvodem pro stanovení daně v

určité výši). Posouzení těchto důsledků je primárně záležitostí aplikačních a interpretačních východisek právního odvětví, které tyto důsledky upravuje (stanoví).

[36] V daňovém právu se pro posouzení obsahu jednání fyzických či právnických osob, tedy i smluv, předně použije zásada materiální pravdy, která vychází z § 8 odst. 3 daňového řádu. Zásada materiální pravdy předpokládá, že pro účely daňových předpisů je rozhodný skutečný obsah jednání osoby zúčastněné na správě daní, nikoliv jeho formální označení. Pro stanovení veřejnoprávní daňové povinnosti není rozhodné, jaký smluvní typ účastníci volili ve sféře práva soukromého, ale rozhodné je to, jak je obsah úkonu definován pro účely zdanění v právu veřejném, neboť veřejnoprávní daňové předpisy nedávají daňovým subjektům volbu v tom, zda a jak mají příjem z uzavřeného právního vztahu zdanit, a správce nezkoumá vůli daňového subjektu simulovat právní úkon a jím založený právní vztah, ale zkoumá, zda řádně zjištěný skutkový stav jednoznačně určil skutečný obsah vzniklého právního vztahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 Afs 22/2003 - 55, rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 6/2012 - 30, či rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 9 Afs 111/2007 - 102).

[37] Posouzení obsahu nájemní smlouvy včetně vyhodnocení svědecké výpovědi soudem tak není zásahem do autonomie vůle smluvních stran, ale toliko nezbytným krokem ke správné aplikaci a interpretaci práva v konkrétním případě.

[38] Smlouva o nájmu byla formulována s odkládací podmínkou, u které nebylo jisté, zda v budoucnosti nastane. V průběhu času se ukázalo, že smlouva o nájmu účinnosti nenabyla.

[39] Dle bodu 16.4 nájemní smlouvy bylo možno smlouvu doplnit či změnit pouze písemnými a číslovanými dodatky, což se v projednávané věci nestalo. Smluvní konsensus, o kterém hovoří stěžovatelka, tedy na neúčinnost předložené nájemní smlouvy neměl vliv. Stěžovatelka se mýlí i v tom, že se nájemní smlouva řídila občanským zákoníkem, neboť si strany sporu ujednaly, že se bude řídit zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem. Správce daně proto správně identifikoval první z řady pochybností ohledně splnění všech podmínek pro uplatnění odpočtu daně.

[40] Stěžovatelka, ač v rámci řízení před správcem daně uvedla, že dojde ke změně v účelu užívání nemovitosti, toto neučinila. Stavba dle účelu užívání měla sloužit k rodinné rekreaci.

[41] Žalovaný poukázal na personální propojení nájemce a pronajímatele. Člen představenstva nájemce v letech 2007 až 2012 byl i jednatelem pronajímatele. Jak správně připomněl městský soud, tato skutečnost může signalizovat zvýšenou míru nebezpečí vytvoření umělé daňové optimalizace. Nad rámec věci soud uvádí, že tento závěr podporuje i skutečnost, že stěžovatelka o změnu účelu užívání nepožádala. Pochybnosti vyvolává i skutečnost, že rekonstrukce nemovitosti byla prováděná v „režimu“ stavby pro rodinnou rekreaci, ač stěžovatelka hovoří o rekonstrukci v souvislosti s budoucím podnikatelským záměrem. Nenaplněným zůstalo i tvrzení, že nemovitost bude nabízená

na turistických portálech a dojde ke vstupu nového investora (srov. doplnění odpovědi na výzvu k prokázání skutečností, č. 1. 8 spisu prvostupňového správce daně).

[42] Stěžovatelka své odvolací, žalobní i kasační námitky staví na přesvědčení, že předložená nájemní smlouva nabude účinnosti, a prokazuje ekonomický záměr, resp. souvislost mezi plněními na vstupu a zamýšleným plněním na výstupu. Smlouva nebyla účinná, do splnění odkládací podmínky ani účinnosti nabýt nemohla, a nemovitost nebyla bez dalšího určena k poskytování ubytovacích služeb. To vše platilo i v době uplatnění posuzovaného odpočtu daně. V rozhodné době tak stěžovatelka neprokázala, že existuje souvislost mezi tím, zda přijatá plnění budou použita pro uskutečnění její ekonomické činnosti.

[43] Nic na tom nemůže změnit ani výpověď svědka, neboť ten nemohl zhojit neúčinnost předložené nájemní smlouvy a změnit účel užívání nemovitosti. Lze i přisvědčit žalovanému, že věrohodnost svědka byla velmi snížena. K tomu lze plně odkázat na závěry rozsudku městského soudu (viz zejména body 93 a 94 odůvodnění).

[44] Městský soud přisvědčil vyslovenému názoru správce daně a žalovaného, že stěžovatelka v daňovém řízení neunesla důkazní břemeno, když neprokázala naplnění zákonných podmínek dle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[46] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu